కాముడు కాలిపోయాడు

శీలా వీర్రాజు

ఒక్కసారిగా నిలువెత్తున లేచిన మంటల్లో చీకటి కాలిపోయింది. ఆ మంటల్లో కాముడు కాలిపోతున్నాడు కిటికీలోంచి వెలుతురు గదిలోకి వంగుతోంది గది గోడలమీద చీకటి వెలుతుర్లు అలలు అలలుగా కదులుతున్నాయి పిల్లలు బయట అరుస్తున్నారు కాలిపోతోన్న కాముడ్ని చూసి సంతోషంతో ఏడుస్తున్నారు

గదిలో మంచంమీదనుండి కలలోకి తొంగిచూస్తోన్న ఫణీంద్రుడికి తెలివి వచ్చేసింది నిద్ర తేలిపోయింది లేచి కిటికీవద్దకు వెళ్ళాడు వీధిలో కిటికీకి కాస్త అవల మంట చుట్టూ పిల్లలు గెంతుతున్నారు నిర్దాక్షిణ్యంగా కాలిపోతోన్న బెల్లం బుట్టలోని చీమలు చిటపట మంటున్నాయి

అతనికి చిన్నప్పటి భోగిమంట జ్ఞాపకానికి వచ్చింది వాళ్ళ వీధిలో లోకేశ్వరి యింటిముందు భోగిమంట వేసేవారు పిల్లలంతా బూడిద మిగిలేవరకూ ఆ మంటను వదిలేవారు కాదు లోకేశ్వరి అందరిమీదా అధికారం చలాయించేది ఎవరు మంట దగ్గర కూర్చోవాలో, ఎవరు కూర్చోకూడదో ఆమె నిర్ణయించేది డబ్బున్నవాళ్ళమ్మాయి లోకేశ్వరి అంతా ఆమె చెప్పినట్టే వినేవారు.

ఒకనాడు ఆమె ఫణీంద్రుడ్ని, మరో యిద్దరబ్బాయిల్నీ మంటవద్దకు రానియ్యలేదు అందుకు ఆట్టే కారణం కూడా లేదు భోగిదండ ఎవరు పెద్దది కట్టుకుంటారో అని వాళ్ళల్లో వాళ్ళు పంతాలు వేసుకున్నారు లోకేశ్వరి వాళ్ళ పొలంలో పాలేరుచేత పిడకలు పెట్టించింది ఎండిపోయిన తర్వాత వాటిని ఎవరో దొంగిలించేశారు లోకేశ్వరి మళ్ళీ పెట్టించింది. ఈసారికూడా అలానే పోయాయి మొత్తంమీద ఆమె పెద్దదండను కట్టుకోలేక పోయింది ఆ సంవత్సరం ఫణీంద్రుడి దండ పెద్దదని అంతా ఒప్పుకున్నారు ఆమెకూడా ఒప్పుకోక తప్పలేదు అసలు ఆ పిడకలు ఫణీంద్రుడే దొంగిలించాడని ఆమె అనుమానం

అందుకని ఆమె ఫణీంద్రుడ్ని మంట దగ్గరకు రానియ్యలేదు

ఫణీంద్రుడికి చాలా కోపం వచ్చింది నిజానికి ఆ భోగి మంటలోని సగం దుంగలు అతనే లాక్కొచ్చాడు స్కూలు

విడిచిపెట్టగానే పదిమంది పిల్లల్ని వెంట బెట్టుకొని పొలాల్లోనూ, తోపుల్లోనూ తిరిగి తాటి దుంగలు, తుమ్మ తుప్పలు లాక్కొచ్చాడు ఒకసారి యీతముల్లు పాదంలో దిగబడిపోయి నాలుగురోజులు నడవనియ్యనేలేదు.

లోకేశ్వరి వద్దంటున్నా తెగించి ముందుకు వచ్చాడు లోకేశ్వరి అడ్డంగా నిలబడి రెండు చేతుల్నీ బాణాల్లా నడుంమీద వేసుకొని 'ఎలా వస్తావో, రా చూద్దాం' అన్నట్టు చూసింది ఫణీంద్రుడు ఒక్క తోపు తోశాడు ఆమె తమాయించుకొని దగ్గరకొచ్చి అతని చొక్కా కాలరు పట్టుకుంది. అతను విదిలించుకున్నాడు ఆమె పట్టు వదల్లేదు ఆ తోపులాటలో అతను తూలి మంటమీద పడ్డాడు మణికట్టుపైన ఎడం చేతిమీద కొద్దిగా కాలింది వారం రోజులు ఆమెతో అతను మాట్లాడలేదు

అప్రయత్నంగానే అతనిలో నిట్టూర్పు లేచింది కిటికీ ఊచల్ని పట్టుకున్న అతని చేతిమీద కాలిపోయిన మచ్చ వెక్కిరించింది

ఇప్పు డతనికి మిగిలింది ఆ మచ్చే'

ఎవరి కంఠమో అతన్ని ఆలోచనల్నుంచి లేపింది. అటు చూశాడు ఎదుటింటి గుమ్మంలో భగవతి ఎవరో పిల్లవాడ్ని కేకలేస్తోంది

నిద్రలేచి వచ్చినట్టుంది, భగవతి కళ్లు మత్తుగా ఉన్నాయి జడ చంపల్ని మూసేసి వదులుగా వెనక్కు వ్రేలాడుతోంది కుడిచెవి దుద్దులోని ఎర్రరాయి క్షణంసేపు తోకచుక్కలాంటి కిరణాన్ని క్రిందకు వదిలింది పసుపుపచ్చని చీర మడతల్లో చీకటి వెలుతుర్లు దాగొని దోబూచు లాడుకొంటున్నాయి తెల్లని ఆమె ముఖంమీద ఎర్రని మంట గులాబీ రంగును నింపుతోంది

భగవతి కిటికీ వయిపు చూసింది కళ్ళ రెప్పల్ని టపటపా కొట్టుకుని చూపుల్ని క్రిందకు దించుకుంది సిగ్గు బారిన ఆమె బుగ్గల్లో చీకటి కాటుక పెట్టింది

ఫణీంద్రుడు భగవతినే చూస్తూ నుంచున్నాడు అతనికి లోకేశ్వరి జ్ఞాపకానికి వచ్చింది లోకేశ్వరి అచ్చంగా ఆమెలా ఉండకపోయినా భగవతిలాగానే లోకేశ్వరి కళ్ళను టపటప లాడించేది పొడవైన వెడల్పాటి ముఖంలో విశాలమైన కళ్ళు, లోపలి పాపల అల్లర్లను బయట పెడుతుంటాయి అలా కళ్ళతో నవ్వేవాళ్ళంటే అతనికి యిష్టం విచిత్రం' భగవతిని చూసినప్పుడల్లా లోకేశ్వరి జ్ఞాపకాని కొస్తుంది కాని, లోకేశ్వరిని చూస్తే భగవతి జ్ఞాపకానికి రాదు

ఫణీంద్రుడు మరోసారి ఎదుటింటి వయిపు చూశాడు భగవతి యింకా అలానే నిలబడి ఉంది దొంగలాగా చూపులు విసిరి నవ్వుతోంది ఎదుటి మంట యిందాకటంత ఉధృతంగా లేదు ఎవరో బలవంతంగా జ్వాలల్ని అణిచే

స్తున్నట్లు క్రిందకు దిగిపోతోంది. పిల్లలు చింకిచాపలు, బుట్టలు ఏరుకొచ్చి మంటను నిలబెడుతున్నారు

భగవతి లోపలికి వెళ్ళి కట్టెపేళ్ళు తెచ్చి మంటలో వేసింది. మంట తిరిగి నిలువెత్తున లేచింది ఆనందంతో ఆమె కిటికీలోకి చూసింది.

ఫణీంద్రుడు చూశాడు ఆమె ముఖం లోని చిరునవ్వును, కళ్ళల్లోని కాంతిని అతను దాచేసుకున్నాడు తిరిగి వెళ్ళి పడుకున్నాడు

నిద్ర రావటంలేదు ఎప్పుడో అది తేలిపోయింది. ఇప్పుడతన్ని ఆలోచనలు తేల్చివేస్తున్నాయి.

భగవతి అందమైన అమ్మాయి. తనంత తానుగా సన్నిహితం కావాలని ప్రయత్నిస్తోంది ఆమె అంటే తనకూ యిష్టమే. ఆమెను ఎందుకు దూరంగా ఉంచివేస్తున్నాడో ఆలోచించి నప్పుడు తగిన సమాధానం అతనికి లభించలేదు

లోకేశ్వరి ఆలోచనలతో మనసు వికలమై వేరే యింట్లోకి మారిపోదామని ప్రయత్నం చేసినప్పుడు, ఆ ప్రయత్నం లోనే భగవతి తొలిసారి కనుపించింది గది కాళీగా ఉన్నట్టు ఆవిడే చెప్పింది

ఫణీంద్రుడు గది వెతుక్కుంటూ వస్తూ ఆ యింటి ముందు ఆగిపోయాడు గుమ్మంలో ఉన్న ముసలాయన్ని 'ఇక్క దెక్కడయినా అద్దెకు గది దొరుకు

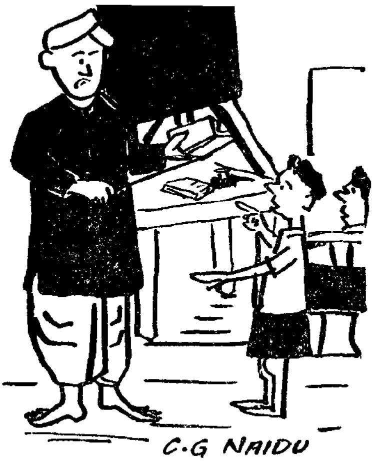

"ఏమిట్రా తలా తోక లేదు నీ జవాబుకు ."
"మీ ప్రశ్న ఆలాగుంది సార్ "

తుందా ?' అని అడిగాడు ఆయనకు బ్రహ్మచెముడు రెండుసార్లు చెప్పినా వినిపించినట్టులేదు భగవతి యీ శబ్దానికి లోపలనుంచి వచ్చింది. అదే ప్రశ్న ఆమెనూ అడిగాడు ఆ ఎదుటిల్లు చూపించి అక్కడకు వెళ్ళి అడగండి అంది.

ఆ మరుసటిరోజు అతను ఆ గదిలో దిగడం ఆమె చూసింది ఆ సాయంకాలం సంధ్య వాలిపోయిన తర్వాత ఎప్పుడూ లేని ఫ్లూటు వాయిద్యాన్ని ఆమె వింది అది ఎక్కడనుంచి వచ్చిందో ఆమెకు ఊహించడం కష్టం కాలేదు.

ఆ ఫ్లూటు వాయిద్యంతోనే అతను ఆమెకు సన్నిహిత మయిపోయాడు. అతని పొడుగాటి వ్రేళ్ళు, చింపిరిగా ఎగిరిపడుతూండే జుట్టు, ముతక కద్దరు లాల్చీ, పైజామా, సగం అరిగిన ఆకు

జోళ్ళూ ఆమెకు చాలా అందంగా కనుపించేవి వాటి అన్నిటిలోని ఆ వ్యక్తిని ఆమెకు తరచు చూడాలని, చూస్తూ ఉండిపోవాలని అనిపించేది

అంతంత మాత్రంగా నైనా ఆ మె ఎప్పుడూ అతనితో మాట్లాడలేదు — రెండూ మూడుసార్లు తప్ప ఆ అవకాశాన్ని అతను కల్పించేవాడు కాదు చిలిపిగా ఆమెచేసే అల్లరిని నిశ్చలంగా చూసి వెళ్ళిపోతుండే వాడు ఒక్కొక్కప్పుడు ఆమెకు సహనం కూడా సన్నగిల్లిపోతుండేది అభిమానంతో, కోపంతో అతనికై ఎప్పుడూ పరితపించగూడదనుకునేది కాని అతన్ని చూస్తే, అతని మురళీ నాదాన్ని వింటే రాధికలాగా అయిపోతుంది సముద్ర గర్భం ఎంత ప్రశాంతంగా ఉన్నా ఒక్కొక్కప్పుడు ఆ ప్రశాంతతో విసిగిపోయి కోటానుకోట్ల బాహువుల్ని ఆకాశంలోకి సాచి 'యీ నిశ్చలతను యిక భరించలేను ప్రభూ' అని విలపించినట్టే, అంత గంభీరమైన అతనూ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఆ గాంభీర్యాన్ని భరించలేక తననుచూసి చిరునవ్వు విసరకపోతాడా అని ఆమె ఆశ

తనకై యింతగా పరితపిస్తోన్న భగవతిని చూస్తే ఫణీంద్రుడికి జాలివేసింది రోజూ తన ఉనికి తెలియడంతోనే గుమ్మంలోకొచ్చి నుంచుని చూపుల్తోనే తృప్తిపడే ఆమెను అనవసంగా యిక బాధపెట్టదలచుకోలేదు ఇంతకాలమూ ఏ విషయాన్ని గూర్చి భయపడ్డాడో ఆ విషయాన్ని ఆమెకు తెలియజేసి ఆ భయాన్ని పోగొట్టాలి అనుకున్నాడు తన నగ్న జీవితాన్ని ఆమె భరించలేదేమోనని అతని భయం

'ఏమయినా ఆమెను యిక బాధపెట్టగూడదు' అనుకున్నాడు.

ఆ నిర్ణయం చేసుకున్న తర్వాత అతని మనస్సు ఎప్పుడూ లేనంత తేలిగ్గా అయిపోయింది. లోకేశ్వరి తన హృదయంలో నింపివేసిన బరువుకూడా తొలగిపోయినట్లనిపించింది ఆ తర్వాత లోకేశ్వరిని గురించి మరో పది నిమిషాలు ఆలోచించాడు పూర్వంలాగా అతని ఆలోచనల్లో యిప్పుడు స్వార్థం లేదు, బాధ లేదు

'రేపే లోకేశ్వరి పెళ్ళి' అనుకున్నాడు హాయిగా నిద్రపోయాడు.

నిద్రలేవగానే, రంగుల్ని పులుముకొని ఉదయం అందంగా కనుపించింది. ఎక్కడబడితే అక్కడ రంగులు ఎగురుతున్నాయి ఊరంతా రంగుల్లో మునిగి చిన్న పిల్లలా ఆడుకొంటోంది

ఆరోజు హోళీ!

ఫణీంద్రుని మనసులో రాత్రి కలలో జల్లిన వసంతం యింకా రంగుల్ని కోల్పోలేదు మత్తుగా లేచి కిటికీ వద్దకు వెళ్ళాడు పిల్లలు ఒకరిమీద ఒకరు వసంతం జల్లుకుంటున్నారు ముఖానికి రంగుల్ని పులుముతున్నారు భగవతి

ఇంద్రధనుస్సులోని మెరుపులా నవ్వుతోంది.

కాస్సేపు అతను ఆలోచనలకు రంగుల్ని పులుముతూ నుచున్నాడు అప్రయత్నంగానే అతని పెదవులమీద నుండి చిరునవ్వు దొర్లిపోయింది అ చిరునవ్వును ఏరుకుని భగవతి యింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది పసుపురంగులో పెళ్ళికూతురులాగే ఉంది ఆమె

అతను గబగబా కాలకృత్యాల్ని ముగించుకున్నాడు మరో రెండుగంటల్లో పసుపుబట్టల్లో లోకేశ్వరిని చూడబోతున్నాడు పెళ్ళికూతురై, పెళ్ళిపీటలమీద కూర్చుని తనకై ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది ఆమె ఆమె జీవితాన్ని, ఆమెనూ పంచుకోబోయే వ్యక్తి తనను అక్కడ చూస్తేనేగాని తృప్తిపడదు అందుకే అతను గబగబా అన్ని పనుల్నీ పూర్తి చేసుకున్నాడు ఆ ముందురోజు ఉతికి యిస్త్రీ చేయించిన బట్టలు వేసుకున్నాడు. ఆమెకని కొన్న పుస్తకంలో అందంగా కొన్ని లైనులు వ్రాశాడు మూడునాలుగు సార్లు చదువుకుని తృప్తిగా ఊపిరితీశాడు

ముహూర్తానికి యింకా గంట టయిముంది మరో అరగంటకు బయలుదేరితే సరిగ్గా పెళ్ళిపీటలమీదనుండి లోకేశ్వరి తనను చూడవచ్చు వంచిన ముఖంలోని చెమర్చిన కళ్ళను మరొకరు చూసే అవకాశం ఉండదు

"నువ్వు పడ్డంకాక నా బొమ్మలన్నీ విరగ్గొడుతున్నావా? ఛీ' ఏంటి నాన్నా?"

ఫణీంద్రుడు పుస్తకం తెరిచి మొదటి పేజీలో తను వ్రాసిన వాక్యాల్ని మరోసారి చదువుకున్నాడు

ఆ వాక్యాల్లో లోకేశ్వరి తనను చూడగలదనే అతని నమ్మకం తనను ఆమె అపార్థం చేసుకొంటోంది అలా చేసుకోవడం ఆమె తప్పేమీ కాదు ప్రయత్నపూర్వకంగా తను ఆమెను దూరంచేసుకొంటున్న ఈ చర్యవెనుక ఎంత బలమైన కారణమున్నదీ ఆలోచిస్తే, తన అశక్తతను ఆమె మన్నించగలదని అతని అభిప్రాయం లోకేశ్వరి ప్రేమను తిరస్కరించి తను దురదృష్టవంతుడే అవుతున్నాడు ఆ విషయం ఆమె ఎదుట వప్పుకోవడానికి అతనికి సిగ్గేమీ లేదు

ఒకరోజు అతను ఆమె కన్నీళ్ళలో స్నానం చేశాడు ఆ కన్నీళ్ళు అతన్ని

ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసివేశాయి. అతని మనసంతా అదోలా అయిపోయింది ఆమె హృదయాన్ని గాయపరిచినందుకు క్షమాపణ వేడుకొన్నాడు గాని ఆమె దేవత కాలేకపోయింది. ఏడుస్తూ మౌనంగా వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె ఆశల్ని అత నెప్పుడూ కూల్చి వేయదలచుకో లేదు. 'నీకు నేనంటే యిష్టమేనా' అని తొలిసారి ఆమె అడిగినప్పుడే ఆమెలో అతనికి వింత కాంతి కనుపించింది. అంతస్థుల విబే ధాల్ని అధిగమించిన ఆమెను ఒక దేవత గానే భావించాడు చిన్నప్పటి లంగా జాకెట్టులోని లోకేశ్వరికీ, యీనాటి లోకేశ్వరికీ ఎంత విభేదం ఉందో ఆలో చించినప్పుడు అతనికి ఆశ్చర్యం వేసింది ఆమెను దూరంచేసుకో దలచుకో లేదు.

కాని యీనాడు ఆమెను తనంతతాను దూరం చేసుకోక తప్పడంలేదు. ఇంతకాలమూ తన చదువుకు అజ్ఞాతంగా సహాయం చేస్తూన్న వ్యక్తి ఆమె మేన మామే అనీ, అతను ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోదలచుకున్నాడనీ విన్నప్పుడు కొయ్యబొమ్మలా స్థబ్దుడైపోయాడు ఆనాడే తను దురదృష్టవంతుడ ననే విషయం అతనికి వ్యక్తపడిపోయింది.

తన అభివృద్ధికి కారకుడైన అతనికి కృతఘ్నుడుగా చిరకాలం జ్ఞాపకం ఉండ దలచుకోలేదు. బండెడు దుఃఖాన్నీ భరించ డానికే నిశ్చయించుకున్నాడు

ఆ తర్వాత ఆమె కలిసినప్పుడు "లోకేశ్వరీ నిన్ను నేను పెళ్ళి చేసుకో లేను. క్షమించు" అన్నాడు

ఆమె గతుక్కు-మంది. విచిత్రంగా అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ దగ్గరకు వచ్చి నుంచుంది.

"నేను చాలా దురదృష్టవంతుడ్ని లోకేశ్వరీ నీలాంటిదాన్ని చేతులారా దూరం చేసుకొంటున్న అదృష్టహీనుడ్ని. నా నిర్ణయం నీ హృదయాన్ని చిన్నా భిన్నం చేస్తుందని నాకు తెలుసు కాని అసహాయుడ్ని. ఏమీ చేయలేను క్షమించు'' అన్నాడు ఆరిపోయిన పెదాల్ని తడుపుకున్నాడు

లోకేశ్వరి క్షమించకుండానే వెళ్ళి పోయింది.

ఆ తర్వాత ఆమెను కలవడానికి ప్రయత్నం చెయ్యలేదు రెండు మూడు సార్లు ఆమె ఎదురయినపుడు దూరం నుంచే ఆమెను చూసి, ఆమెకు కనబడ కుండా తప్పుకునే వాడు తనను చూస్తే పాత సంఘటనలతో ఆమె మనసు బాధ పడుతుందని అతని భయం

చాలా కాలం తర్వాత ఒకరోజు తిన్నగా లోకేశ్వరే అతని గదికి వచ్చింది

"ఫణీ ! నన్ను చూసి అలా పారి పోవడం చాలా బాధగా ఉంది నాకు కనుపించి నప్పుడయినా పలకరించి మాట్లాడక పోవడం మంచిపని అనలేను అంతగా నన్ను చూసి భయపడాల్సిన

అవసరం ఏ మొచ్చిందో నాకు అర్థం కావడం లేదు'' అంది

దాని కతను సమాధానం చెప్పలేక పోయాడు

ఆమె చాలా సేపు అలానే కూర్చుండి పోయింది వెళ్ళిపోయేముందు పుస్తకం లోంచి శుభలేఖ ఒకటి తీసియిచ్చి ''ఆశలు కూలిపోయినా అభిమానం విరిగి పోలేదు నన్ను నువ్వు దూరం చేసుకున్నా నిన్నెప్పుడూ నేను దూరం చేసుకోలేను నీ మీద నాకు కోపం ఉండడం సహజంగాని, నామీద నీకు కోపం ఉండడంలో అర్థంలేదు నన్నెంత అసహ్యించుకున్నా కనీసం నా వివాహాని కయినా రావడానికి ప్రయత్నించు అల్ప సంతోషిని—అంతకన్నా నేనేమీ ఎక్కువ కోరను'' అంది

మరొకసారి అతను ఆమె కన్నీళ్ళలో స్నానం చేశాడు కాని ఎక్కువసేపు అతన్ని కన్నీళ్ళలో తడపడం ఆమెకు యిష్టం లేకపోయింది వెంటనే అక్కడ నుంచి కదిలి వెళ్ళిపోయింది

వెళ్ళిపోతున్న లోకేశ్వరితో ''లేదు లోకేశ్వరీ! నువ్వంటే నాకు ఏ మాత్రం కోపం గాని ద్వేషంగాని లేవు నిన్ను నేనెప్పుడూ అసహ్యించుకోలేదు ఎల్లప్పుడూ ప్రేమిస్తూనే ఉంటాను తప్పకుండా వచ్చి, నీ వివాహాన్ని కళ్ళారా చూసి, నీ అదృష్టానికి నా అభినందనల్ని అందజేస్తాను'' అన్నాడు

అప్పటికే ఆమె ఆ వీధిచివరకు వెళ్ళిపోయింది

ఫణీంద్రుడి ఆలోచనలు విచ్చిపోయాయి ఇంటివాళ్ళ గడియారం ఒక్కసారి నిశ్శబ్దంలో క్రూరంగా అరిచింది

అదిరిపడి లేచాడు ఫణీంద్రుడు

ఆలోచనల్తో అసలు సంగతే మరచిపోయాడు ఈ పాటికి లోకేశ్వరి పెళ్ళి పీటలమీద కూర్చుంటుంది ఆమె చూపులు నాలుగు మూలల్లోకీ పరుగెత్తుతుంటాయి నిరాశను నింపుకోకుండానే తను అక్కడకు చేరుకోవాలి

గదికి తాళం వేశాడు మెట్లమీద నుంచుని వీధిలోకి చూశాడు ఎదురింటి గుమ్మంలో క్షణంపాటు మెరుపులా భగవతి మెరిసి మాయమయ్యింది రంగులు నింపిన ముఖంలోంచి సన్నగా నవ్వింది ఇంద్రధనుస్సు లాంటి ఆ నవ్వు అతని హృదయంలో రంగుల్ని వెదజల్లింది క్షణంసేపు అలానే నిలుచుని మెట్లుదిగి వీధిలోకి వచ్చాడు ఆలోచనల్తో అక్కడనుండి గబగబా కదిలాడు

అవతలి యింటి గుమ్మంముందు నుండి వెళ్తున్నప్పుడు అకస్మాత్తుగా అతనిమీద రంగులు వచ్చిపడ్డాయి. భగవతి గుమ్మంలో నిలబడి రెండు చేతుల్తోనూ రెండు రంగు నీళ్ళ సీసాల్ని పట్టుకొని పకపకా నవ్వుతోంది!

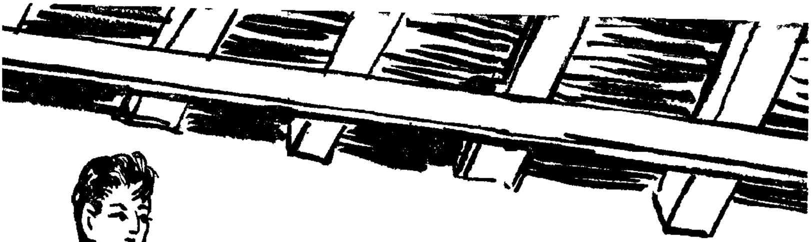

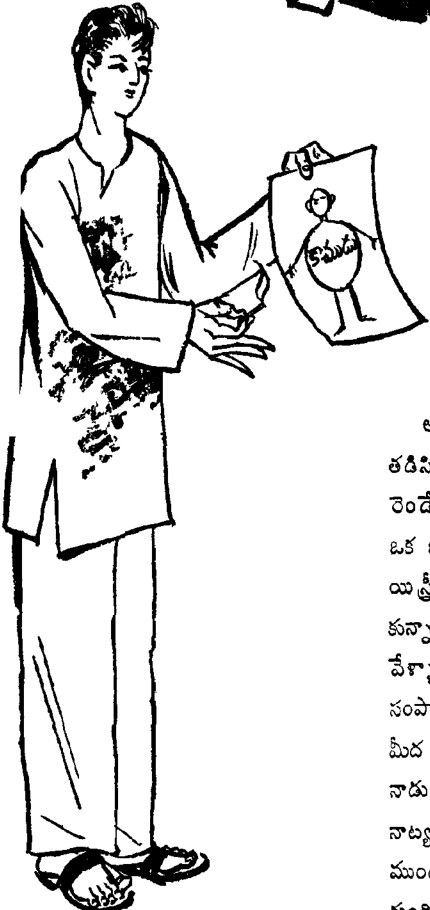

ఫణీంద్రుడు ఆగిపోయాడు ఒకసారి తన బట్టలపయిపు చూసుకున్నాడు బట్టలు రంగుల్తో వెక్కిరిస్తున్నాయి పుస్తకంమీద రంగులు గ జి బి జి గా అలుక్కుపోయాయి

అతనికి కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి కొద్ది సేపు ఆలాగే నిలబడిపోయి ఆమె ముఖంలోకి చూ శా డు ఇంకా అలానే న వ్వు తో ం ది ఆమె అక్కడనుంచి ముందుకు వెళ్ళ లేక పోయాడు వెనక్కి తిరిగి వచ్చి కుర్చీలో కూలబడ్డాడు

ఆలోచిస్తున్నకొద్దీ అతని కళ్ళు నీళ్ళతో తడిసిపోతున్నాయి అతనికి ఉన్నవి రెండేరెండు జతలు ఆ ముందటిరోజునే ఒక జత బట్టల్ని తెల్లగా ఉతుక్కుని యిస్త్రీ చేయించి యివ్వాళ్టికనే దాచు కున్నాడు ముగ్గురు మిత్రుల్ని కాళ్ళా వేళ్ళా బ్రతిమలాడి యిరవై రూపాయల్ని సంపాదించాడు దాంతో నాట్యశాస్త్రం మీద పుస్తకం ఒకటి కొన్నాడు పెళ్ళి నాడు ఆమె కిచ్చే కానుక అది ఆమెకు నాట్యం అంటే మహాయిష్టం అంతకు ముందు కొంతకాలంపాటు ఆమె నేర్చు కుంది వివాహానంతరం అది మూలపడి పోకూడదని అతని అభిప్రాయం.

తాహతుకుమించిచేసిన యింత ప్రయ త్నమూ క్షణంలోవృథా అయిపోయింది తను ఆమెను అసహ్యించుకోవడం లేదని, ఎప్పటికీ ఆమెను ప్రేమిస్తూనే ఉంటానని

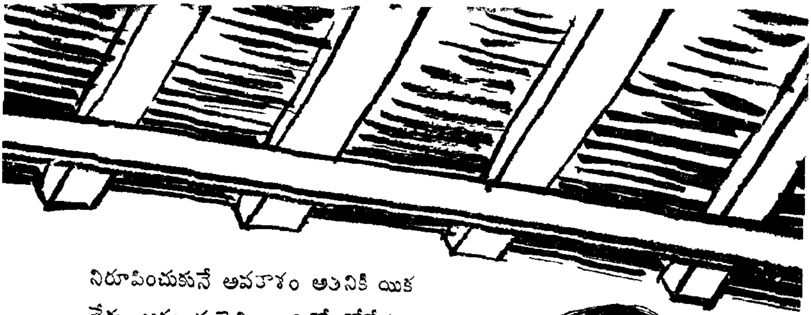

నిరూపించుకునే అవకాశం అతనికి యిక లేదు అక్కడ పెళ్ళి పందిట్లో లోకేశ్వరి కళ్ళు యీపాటికే అలసిపోయి శోష వచ్చినట్టు వాలిపోతాయి

ఫణీంద్రుడు లేచాడు తెల్ల కాగితం ఒకటి వెతికి తీసుకొచ్చాడు దానిమీద పెన్సిలుతో చిన్న సున్నా చుట్టి కళ్ళు, ముక్కు, చెవులు, నోరు అవీ వేశాడు అడుగున పెద్ద సున్నా, దానికి దిగువన అటూయిటూ కాళ్ళూ చేతుల్లా గీతలు గీశాడు పొట్టలో నల్లగా కొట్టొచ్చినట్టు కనపడేట్టుగా పెద్దక్షరాలతో 'కాముడు' అని వ్రాశాడు గుమ్మంలో నుంచున్న భగవతికి ఆ బొమ్మను చూపించాడు అగ్గిపుల్ల వెలిగించి ఆ బొమ్మ ఒక చివర అంటించాడు ఆ మంట భగభగా మండి దాన్ని కాల్చివేసింది మిగిలిపోయిన నల్లని బూడిద గాలిలో ఎగిరిపోయింది

నవ్వుతూ చూస్తూన్న భగవతికళ్ళు ముడుచుకుపోయాయి ఆమె ముఖంలోని యింద్రధనుస్సు పారిపోయింది ★

యు ప